

En bok i fengslet

En ung mann forteller om hvordan en bok av den hellige Josemaría forandret livet hans.

02.04.2013

Jeg var 29 år og hadde sittet to år i fengsel i Spania på grunn av en forbrytelse jeg hadde begått. På den tiden var Gud langt borte fra mitt liv. Han var i himmelen og jeg var på jorden. Men han fantes – det var jeg sikker på. Jeg hadde aldri hørt snakk om den hellige Josemaría Escrivá, inntil en av Barmhjertighetens søstre (Mor Teresa-søstrene) en dag ga meg

Guds venner, en av bøkene hans. Det var etter å ha lest den at jeg virkelig var i stand til å si at Gud ikke bare er i himmelen eller på jorden, men at han også finnes i meg.

I barndommen fikk jeg en god katolsk oppdragelse, men i tenårene lot jeg meg rive med av mine kamerater: "Gud finnes ikke, det er tullprat, man må utvikle seg, oppdage noe nytt..." Det var altså nødvendig at noen igjen tok ledelsen, og det var den hellige Josemaria som talte til meg gjennom sin bok.

Jeg hadde fjernet Herren fra livet mitt. Jeg hadde sviktet ham, og først nå forsto jeg at Gud ikke er et nødnummer man kan ringe til når man har problemer, men at man må elske ham i alt og alle og alltid være ved hans side, siden vi ikke kan gjøre noe uten ham.

Denne boken hjalp meg til å tre inn på en vei som jeg i dag ikke er villig

til å gi slipp på. Jeg har begynt å lese alle bøkene av den hellige Josemaría, og låner dem bort til mine kamerater i fengslet: de har ikke gitt dem tilbake til meg!

Korset fra Verdensungdomsdagen (VUD) ble brakt til fengslet vårt, og det beveget meg sterkt: en fantastisk ide. Jeg fikk en drøm som jeg ville virkeliggjøre. Jeg ville sørge for at min søster skulle kunne dra til Verdensungdomsdagen og at vi begge kunne delta. Jeg arbeidet i fengselets vaskeri og tjente ikke mye, men ved å legge til side alt jeg tjente skulle det i hvert fall være mulig å få det til.

Min søster var på den tiden 20 år. Hun studerte medisin og hadde ingen mulighet til å foreta denne reisen. Min familie var splintret, fordi min far hadde forlatt min mor og sviktet dem begge. De var praktisk talt uten midler. Men han betalte i

alle fall studiene for min søster, som så vidt klarte seg.

Med denne entusiastiske planen satte jeg alt mitt håp til Herren, og etter et år med forsakelser samlet seg sammen beløpet, som jeg sendte til henne. Hun kunne melde seg på VUD sammen med bispekonferansens offisielle gruppe i hjemlandet vårt.

Drømmen gikk i oppfyllelse, men jeg ble nektet tillatelse til å delta i VUD. Jeg hadde sonet fire år av en dom på seks år, og jeg hadde ennå tre måneder igjen før jeg kunne komme ut på prøve. Selv om man visste at min søster skulle komme, og at jeg hadde strevd så mye for dette, nektet de å gi meg tillatelse, uten noen egentlig grunn.

To måneder før VUD rev jeg meg i håret: jeg hadde skrevet brev til fengselsdirektøren, til dommeren og til ordensmakten for straffeovervåkningen. Jeg forklarte

alt for dem og sa hvor gjerne jeg ville være med på VUD sammen med min søster, som jeg ikke hadde sett på fire år, og heller ikke noen andre i familien min, som bodde langt borte fra det stedet jeg satt i fengsel. Siden jeg ikke fikk noe svar, begynte jeg å miste motet. VUD var der, rett i nærheten, og jeg var nær ved å bryte sammen. Da begynte min søster en novene med bønner til den hellige Josemaría, ni dager med oppofringer, bønn og andakt for å be ham om å gå i forbønn for at de kunne gi meg denne så nødvendige tillatelsen.

Jeg hadde vent meg til tanken på at bare min søster kom til å være i Madrid i august. Det var det viktigste for meg. Men inni meg var jeg i opprør: å ikke kunne være med henne etter alle disse anstrengelsene, så mange forsakelser og så måtte finne seg i å bare se henne to timer bak et gitter! En så lang reise for så lite!

Men underet skjedde. Min søster avsluttet novenen, og dagen etter, den tiende dagen, fikk jeg beskjeden fra myndighetene om at de ga meg tillatelse til å være borte fra fengslet de ti dagene VUD varte for å treffe henne i Madrid.

Jeg kunne knapt tro det. VUD begynte og jeg traff min søster igjen.

Høydepunktet denne uken var ungdommenes møte med paven i Cuatro Vientos. Den natten bestemte jeg meg for å ikke lenger la Herren vente, men gi ham mitt liv og vie hele mitt liv til ham. Å leve hellig, helliggjøre mitt arbeid, mine studier som jeg hadde gjenopptatt, og helliggjøre mitt liv og andres.

Den hellige Josemaría har lært meg å leve: den mannen fikk meg til å reagere. Jeg kan takke ham for hva jeg er. Han er utviklet meg åndelig og hjulpet meg til å rense mitt indre, tilgi og be om tilgivelse, og tilgi også

meg selv. Han har vist meg at Jesus virkelig er vår venn, at han virkelig elsker oss mer enn noen andre. Før jeg møtte ham, hadde jeg ingenting, var jeg ingenting. Nå er jeg lykkelig og takket være ham har jeg gjenoppdaget meningen med livet mitt.

Jeg har sonet min straff, jeg har kommet hjem igjen. Alt skjedde takket være Gud, som overtok mitt liv for å gi meg det tilbake. Jeg har gitt det til ham, og nå forbereder jeg meg for ved Guds hjelp å begynne på presteseminaret.

J. A.

.....